

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 593/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Ivana Fiačana a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného JUDr. Jánom Foltánom, advokátom, SNP 708, Galanta, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/58/2021 z 23. septembra 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/13/2022 z 26. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Takisto žiada ústavný súd o zrušenie oboch označených rozhodnutí a vrátenie jeho veci jednému zo všeobecných súdov na ďalšie konanie a tiež o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bol rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 31T/166/2018 zo 7. júla 2021 uložený trest odňatia slobody vo výmere dvanástich rokov a šiestich mesiacov, a to z dôvodu jeho odsúdenia pre trestný čin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi. Odvolanie sťažovateľa uplatnené proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu bolo zamietnuté rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6To/58/2021 z 23. septembra 2021. O dovolaní sťažovateľa, ktoré podal proti druhostupňovému rozhodnutiu

krajského súdu, rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Tdo/13/2022 z 26. októbra 2022, ktorým ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje, že v dotknutom trestnom konaní okresný súd zvolil podľa jeho názoru neštandardný postup, keď po vyhlásení spoluobžalovaného na hlavnom pojednávaní, ktorý sa k spáchaniu trestného činu priznal, pričom sťažovateľ takéto vyhlásenie neurobil, nevylúčil vec tohto spoluobžalovaného na samostatné konanie. Uvedený spoluobžalovaný bol na hlavnom pojednávaní síce vypočutý, avšak nie v postavení svedka, ale v postavení obžalovaného, kde využil svoje právo a vypovedať odmietol. Sťažovateľ uvádza, že konajúcemu okresnému súdu pred skončením dokazovania navrhol vylúčenie uvedeného spoluobžalovaného na samostatné konanie, avšak okresný súd sa podľa jeho vyjadrenia týmto návrhom nezaoberal. Prezentujúc stručný opis výpovedí jednotlivých svedkov v ústavnej sťažnosti, predostiera tvrdenie, že vykonané dokazovanie nebolo dostatočné na preukázanie jeho viny bez akýchkoľvek pochybností, a je toho názoru, že skutkové a právne tvrdenia odsudzujúcich rozhodnutí sú v rozpore s vykonaným dokazovaním. Podľa jeho názoru najvyšší súd v dovolacom rozhodnutí vôbec nereagoval na jeho relevantné námietky, keď mal reštriktívnym spôsobom aplikovať ustanovenia o dovolaní v tom zmysle, že vylúčil v dovolacom prieskume revíziu skutkových zistení.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ťažiskom argumentácie ústavnej sťažnosti je vlastne tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho práv v dôsledku nedostatočnosti dôkaznej situácie, ktorá podľa jeho mienky netvorila dostatočnú oporu pre prijaté skutkové závery, a teda pre uznanie jeho viny.

5. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho pozornosti neušlo, že v trestnej veci sťažovateľa bol prvý z dvoch prvostupňových rozsudkov okresného súdu, a to rozsudok sp. zn. 31T/166/2018 z 30. septembra 2020 (ďalej len „prvý rozsudok“) odvolacím rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 6To/128/2020 z 11. februára 2021 (ďalej len „prvé odvolacie rozhodnutie“) zrušený len v časti, ktorá sa týkala výroku o treste sťažovateľa a spoluobžalovaného, a výrok o vine prvého rozsudku okresného súdu ostal nedotknutý a stal sa právoplatným. Následne tak bolo (v poradí druhým) prvostupňovým rozhodnutím okresného súdu rozhodované a rozhodnuté iba o uloženom treste. Krajský súd v druhom odvolacom konaní, resp. v odôvodnení druhostupňového rozhodnutia sťažovateľa na túto skutočnosť upozornil, keď uviedol, že v (druhom) odvolaní formulované odvolacie námietky sťažovateľa smerujú vo svojej podstate proti výroku o vine, pričom sa s nimi v predchádzajúcom odvolacom konaní krajský súd už vysporiadal, a to tak, že správnosť výroku o vine prvého rozsudku potvrdil a zrušil len výrok o treste u oboch obžalovaných.

6. Ako už bolo uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozhodnutia, prvé odvolacie rozhodnutie krajského súdu sa nijako nedotklo výroku o vine obsiahnutého v prvom rozsudku okresného súdu, tento sa stal právoplatným, v dôsledku čoho predmetom v poradí druhého prvostupňového konania a tiež druhého odvolacieho konania sa stalo iba rozhodovanie o treste. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti prednáša argumentáciu, ktorá sa týka otázky úplnosti vykonaného dokazovania, teda otázky spojenej s rozhodovaním o vine. Predmetom druhostupňového rozhodnutia krajského súdu (ktoré sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom výslovne označil ako rozhodnutie, proti ktorému smeruje jeho ústavná sťažnosť) však bolo výlučne rozhodovanie

o treste. Medzi obsahom námietok sťažovateľa uplatnených v ústavnej sťažnosti (o nedostatočnosti vykonaného dokazovania) a obsahom namietaného druhostupňového rozhodnutia krajského súdu tak ústavný súd nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť. Inými slovami, sťažovateľ mohol a mal námietku o nedostatku vykonaných dôkazov potrebných pre uznanie jeho viny prostredníctvom ústavnej sťažnosti uplatniť proti prvému odvolaciemu rozhodnutiu krajského súdu, čo však zjavne neurobil (táto skutočnosť vyplýva z prehľadu rozhodovacej činnosti ústavného súdu). Z uvedeného dôvodu ústavný súd pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom sťažnostnej argumentácie sťažovateľa a obsahom namietaného druhostupňového rozhodnutia krajského súdu ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti tomuto druhostupňovému rozhodnutiu krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Obdobný záver, aký je uvedený v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia, platí aj vo vzťahu k namietanému dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu, keďže predmetom jeho prieskumu nebolo prvé odvolacie rozhodnutie krajského súdu, ale v poradí druhé druhostupňové rozhodnutie krajského súdu dotýkajúce sa iba na rozhodovania o otázke trestu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (námietky o nedostatočnosti vykonaného dokazovania) a obsahom namietaného dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti tomuto dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu